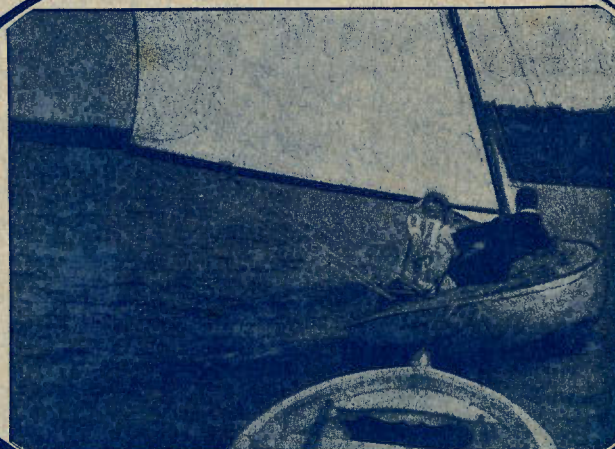

FILMEN

Asta Nielsen-Gad

«i» Generalens Børn«

Et af det italienske Industrimusæum udarbejdet Tableau, der giver en grafisk Fremstilling af Kinomatografens Udvikling, sprænger delvis Udstillingens Rammer.

I 2den Afdeling vil man finde al Kinolitteratur, og den er allerede nu enorm. Naturligvis er der uafbrudt Fremvisning af levende Billeder, og her vises det absolut sidste paa Optagelsens Omraade.

Af smaa morsomme Fiksheder, man her fik at se, kan mærkes at et fransk Firma, der lod forevise et Drama, skrevet af en kendt Forfatter, lod Filmen slutte med Forfatterens Fremkaldelse paa Lærredet.

I Salen var anbragt nogle Klappere, der ved Billedets Ende tog kraftigt fat med det Resultat, at Forfatteren lidt efter kom frem og bukkede.

Iøvrigt har det meget omhyggeligt udarbejdede Katalog en Del Interesse, fyldt, som det er med saglige Artikler, skrevet af de mest kendte Fagmænd Verden over.

Den internationale Kinoudstilling sluttede den 23. Oktober, efter at være holdt aaben i 8 Dage. Den sluttede med en Kongres, hvor den vigtigste Tale holdtes af Direktør Robert Müller (Østrig) om Kinomatografiens Stilling i de tyske Lande.

Alt i alt gav Udstillingen et godt Billede af den Størrelse og Højde, den nye Industri allerede nu har naaet.

Mærkelige Bestemmelser.

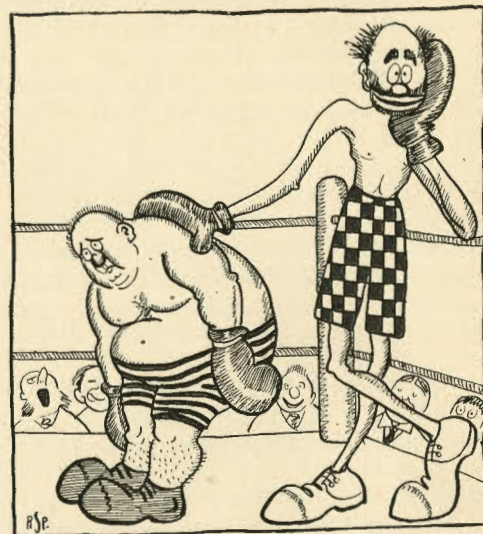
I Danmark er Censuren, saadan som den udøves en yderst liberal Institution, men det er ikke i alle Lande, man ser lige fordomsfrit paa Kunstens Frembringelser.

De levende Billeder mødtes næsten straks de viste sig med en meget streng Censur. Senere, da man saa, at alt det nye ikke var saa samfundsomvæltende som man antog, slappedes Tøjlerne noget, men mange Steder generes Filmsindustrien dog meget ved strenge Forskrifter for, hvad man maa og hvad man ikke maa.

De Regler Censuren gennemføres efter er ofte meget mærkelige og for udenforstaaende ret ufattelige.

Vi bringer her et Eksempel fra det frie Amerika, som Tegneren Robert Storm Petersen har gjort end mere anskueligt.

Efter den store Boksekamp, hvor den sorte Jack Johnsohn slog de hvides Mesterkæmper og det ganske Amerika geraadede i Sorg — hvilket bevirkede at 10 Negre blev brændt i Arkansas og 3 flaaede levende i New Orleans — blev det forbudt at fremvise Boksekampe i levende Billeder.

Altsaa! Hvad der foregaar paa dette Billede kan man ikke taale at se — det virker ophidsende. Men heldigvis kan Scenen paa det hvide Lærred hurtigt skifte og vise en lille hyggelig Idyl som denne

— og den er heldigvis ikke forbudt.

Stumper og Strimler

En Bil svinger op foran Banegaarden og ud stiger min opblæste Ven Journalisten, medens Chaufføren begynder at læsse Kufferter af.

»Du skal rejse —?«

»Naturligvis — i disse Tider — hvor lidt vil De gaa for Chauffør?«

Da han har klaret sit Mellemværende med den farende Svend, kommer han atter hen til mig.

»Jeg skal til Balkan« — siger han.

»Hvad skal du dog der,« siger jeg.

»En god Journalist er altid i Begivenhedernes Centrum.«

»Jamen, paa Balkan! — hvad er der da løs der-nede — er Kong Peter bleven myrdet, eller skal Kon Nikita være Kejser?«

»Kære, véd du da virkelig ikke«

»Hvad for noget?«

»Vil du paastaa, at du er aldeles uvidende om — nej det er umuligt, saa skulde du da være den eneste i Verden«

»Der hvad? —«

»Der ikke véd, at Balkan brænder!«

»Saa, brænder Balkan — jeg lugter ikke noget.«

»Men Krigen, Mand, Krigen!«

»Krigen — naa ikke andet!«

»Siger du ikke andet om det — læs om de af-skaarne Næser og de blodige Slag.«

»Og dér vil du ned?«

»Ja, did maa jeg.«

»Kære, véd du da virkelig ikke«

»Hvad for noget?«

»Tror du paa at der er Krig — nej saa naive Mennesker troede jeg dog ikke der fandtes!«

»Hvad mener du med det?«

»Hvad jeg mener! Ved du da ikke, at der slet ikke er Krig paa Balkan, men at man blot har lejet Smaastaterne til at filme? ha! ha! Farvel Hr. Krigs-korrespondent!«

Aldrig har jeg set nogen se saa ond ud, som min opblæste Ven, men saadan en Omgang har han trængt til længe.

Jens.

Optagelsesteatret i Hellerup staar nu færdigt og Spillet er begyndt bag dets Glasvægge. Der vil andetsteds i Bladet findes et Billede af Bygningen og dens pragtfulde Omgivelser, men et Par Tal om det i sin Art nyeste og følgelig mest fuldkomne Kinooptagelsesteater vil sikkert være paa sin Plads. I selv Optagelsesatelieret er der 4000 □-Fod Gulvflade og Scenen kan her gøres 10 Alen længere ved Hjælp af Balkoner paa begge Sider, og her er indlagt meget kraftigt elektrisk Lys saaledes at der kan optages Billeder baade Dag og Nat. Foruden Atelieret rummer Huset mægtige Magasiner, hvorfra Rekviziterne med Elevatorer løftes op til Scenen, samt Omklædningsrum, Kontorer o. s. v.

Mærkeligt er Huset dog ved dets enorme Glasvægge. Der er ialt ca. 10,000 □-Fod Glas, hvilket er en Del mere end 5 uartige Drengene kan slaa i Stykker paa én Dag.

Til Censors Udtalelser til vor Medarbejder Hr. Sarauw i »Filmen«s 1ste Nummer beder en Biografteaterejer i Aalborg os føje den Bemærkning, at det ikke er rigtigt, naar Hr. Rosenberg siger, at i Provinserne rekrutteres Publikum i højere Grad end i København af Børn.

Tilfældet er, oplyses vi om, at for hvert Barn, der gaar i Biografen for Eksempel i Aalborg, løser 40 voksne Mennesker Billetter.

TUTEIN & KOCH
REPRODUKTIONSANSTALT & CLICHÉFABRIK
FARVERGADE 8 • TELF. CEN. 8747

© Efter 1ste Jan. 1913 ©
Telefoner: Cen. 4740 & 4760.
©

ANNONCEPRISER: Paa Bagsiden og Siden før og efter Teksten 20 Øre pr. mm. Paa andre Sider 16 Øre. For en halv Side 30 Kr. pr. Gang. Rabat for 6 Gange 6 pCt., for 12 Gange 12½ pCt., for 26 Gange 25 pCt. Spaltebredde 85 mm.

ABONNEMENTSPRIS: Indland: 4 Kr. om Aaret. — Udland: 8 Kr. om Aaret. — Enkelte Numre 15 Øre.

REDAKTION OG EKSPEDITION: Frederiksberggade 25, København. Tlf. 7606 — 7626.

HOVEDKOMMISSION: Kgl. Hof-Boghandler Vilhelm Prior, Købmagergade 52, København.

Udkommer den 1. og 15. i hver Maaned.

Udgivet af A/S Kinografen. — Redigeret af Jens Locher.

A/S **KINOGRAFEN**

TELEFON 7606—7626.

FREDERIKSBERGGADE 25 · KØBENHAVN

Salg og Udlejning af Films

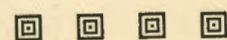
Egne Optagelser

Monopol Films

Monopolet for denne Sæsons Asta Nielsen Films.

Af nylig fremkomne Films fremhæves:

GENERALENS BØRN

Længde c. 1030 Mtr.

Skuespil i 3 Akter af URBAN GAD. I Hovedrollen: ASTA NIELSEN-GAD.

MARCONITELEGRAFISTEN

Længde c. 810 Mtr.

Drama i 3 Akter. I Hovedrollen: HOLGER REENBERG.

EN LETSINDIG HUSTRU

Længde c. 785 Mtr.

Drama. I Hovedrollen: Fru DAGMAR HANSEN-HEINEMANN.

Stort Reklamemateriale forefindes.

Clicheprogram. — Plakater. — Fotografier.

Programmer udlejes fra 10 Kr. og opefter.

Forlang illustreret Prislister

Telefon:
VESTER 1636

Telegramadresse:
MASKINPERFECT

AKTIESELSKABET

DANSK KINEMATOGRAF FABRIK

leverer Apparater til saavel levende som staaende Projektion,

„SYSTEM PATHÉ“ & „PERFECT“, MODEL 1912.

Gode, brugte Maskiner haves paa Lager.

Største Reparationsværksted i Skandinavien.

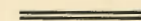
Maskiner reparerer hurtigt og billigt.

Forlang Tilbud.

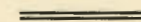
Stort Lager af alle Reservedele

til saavel »Perfect« & »System Pathé« som original Pathé Frerès &

Theophile Pathé Maskiner.

Jærnstativer, Lamper, Lampehuse, Spoleapparater m m.

Gamle Apparater tages i Bytte.

Forlang illustreret Prislister

A/S BIOGRAFTEATRET

DIREKTØR CLAESON.

VIMMELSKAFTET 47 * KØBENHAVN.

FOREVISNING

af danske og udenlandske Kunstfilms saavel Dramaer, Lystspil
som Naturbilleder.

Uafbrudt Forestilling

Hverdage fra Kl. 2 Eftmd.—11 Aften

Søndage » » 4 » —11 »

Altid righoldigt Program.

Nyt Program

hver Mandag og Torsdag.

Dansk Kinograf Films

A/s Kinografen, København.

Hovedkontor:

25, Frederiksberggade 25.

Telefon 7606—7626.

Optagelsesteater:

Strandparksvej Hellerup.

Tlf. Hellerup 1283—1284—1345.

Optagelse og Fabrikation af Films

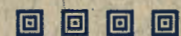
Til Dato er udkommen:

Den sorte Panter, Drama. Længde ca. 982 Mtr.

Den sidste Hurdle, Drama. Længde ca. 920 Mtr.

Storstadsvildt, Drama. Længde ca. 850 Mtr.

Marconitelegrafisten. Længde 810 Mtr.

Udkommer i November:

Skovsøens Datter.

Længde ca. 880 Mtr.

Udkommer i November:

Kvindehjærter,

Drama.

Længde ca. 610 Mtr.

Endvidere vil fremkomme:

Indtil Nytaar

2 store Film pr.

Maaned

derefter

3 store Film pr.

Maaned.

TELEGRAM-ADRESSE:
PATHÉFILMS, KØBENHAVN.

TELEFON:
CENTRAL 3803.

DANSK-FRANSK AKTIESELSKAB
PATHÉ FRÈRES

Filmsudlejning og Salg
= af Pathé Apparater. =

VIMMELSKAFTET 47, KØBENHAVN K.

EMIL KRISTENSENS BOGTRYKKERI

NØRREGADE 30

KØBENHAVN K.

TELEFON 4345

LEVERANDØR TIL DE FLESTE BIOGRAFTEATRE I DANMARK.

CLICHÉER.

BIBOW-JENSEN'S
REPRODUKTIONS-ANSTALT

25, VINGAARDSTRÆDE 25.

TELEFON 4708.

OVER HELE JORDEN

besørges Annoncer til
Bladenes originale Priser
gennem

HERTZ'S
ANNONCEBUREAU

Sct. Pederstræde 19.
København
Telefon
4022-4023-4024-4025

PALADS-TEATRET

Nord-Europas største Biograf Teater.

Intet andet Biograf Teater i Verden kan byde sit Publikum saa enestaaende Bekvemmeligheder.

Der forefindes saaledes stor elegant Promenoir, Restauration, Ventesale, Thesalon.

Orkester-Concerter under Anførsel af Herr Kapelmester Fr. Schnedler Petersen.

Solister: Violin, Herr Marius Hansen. Harpe, Frk. Kjeldskov.

PALADSTEATRETS FILMS

UDLEJES AF

A/s KINOGRAFEN · FREDERIKSBERGGADE 25

TELEFON 7606—7626 · KØBENHAVN

A/S KINOGRAFEN

KØBENHAVN

UDLEJNING

af Efteraarets to store Successer:

MARKONITELEGRAFISTEN

DRAMA I 3 AKTER.

810 Meter.

I Hovedrollen: HOLGER REENBERG.

GENERALENS BØRN

SKUESPIL I 3 AKTER AF URBAN GAD.

I Hovedrollen:

ASTA NIELSEN-GAD.

Samt af

PALADSTEATRETS AABNINGSPROGRAM

== STORT REKLAMEMATERIALE ==

Paladstheatret aabner.

Saa lukkede da Byens sidste Sensation sine Døre op og Københavnerne strømmede til for at se og have været der.

Behøver vi at sige, at der var fuldt og at det mægtige Rum tog sig storartet ud, eller at Schnedler-Petersen og hans Orkester, der havde overtaget Blikkenslagerens Rolle, tog meget Bifald hjem efter Ouverturen til Elverhøj?

Det hele var lagt meget højtideligt an, med Prolag af Thomas P. fremsagt af Reumert, og der var virkeligt noget festligt over Aftenen.

Det er altid morsomt at være et Sted, hvor der er mange Mennesker og fuldt Hus og adskillige kendte Ansigter saas da ogsaa rundt i Salen.

Publikum var lidt i Vildrede med, hvad Kostume, der var det mest passende at stille i.

De fleste kom, som de stod og gik, andre var trukken i Smoking og en enkelt i Kjole. Ordner saas ikke.

Vi vil ikke gøre os til Dommer i dette Spørgsmaal, der for somme er af langtrækende Betydning, men roligt vente til der har dannet sig en Tradition, og saa være denne lydig.

Blandt de kendte Mennesker saa man Georg Brandes, hvilket har vakt nogen Forundring her og der.

Men hvorfor egentlig det?

Hvorfor skulde Georg Brandes ikke være der — ethvert Menneske har Film i sig.

De levende Billeder, der forevistes, skal vi ikke her komme ind paa, men en Asta Nielsen Film, »Generalens Børn«, samlede med Rette stor Interesse.

Klip.

Biografen og den internationale Scenekunst.

Scenens Betydning for Kinokunsten kan enhver se og sige træffende Ting om, men den nye Kunsts Betydning for Teatrene og vort hele sceniske Liv, hvem regner vel med den?

Og dog findes den, og vil vokse sig større, alt som Kinokunsten finder sig selv og den Plads, den er berettiget til at indtage.

Maaske har de levende Billeder i Begyndelsen skadet Teatrene, fordi Publikum tog Fejl af det nyes Væsen og troede her at have fundet et Surrogat, der var billigere.

Denne Opfattelse er heldigvis ved at ændres, men for lutter Klageraab over al den Skade, Biografteatrene har gjort, har man ganske glemt at lægge Mærke til den Reklame, der ved samme Lejlighed er gjort for Teatrene ude i det brede Lag.

Lærredets Helte var jo ogsaa Scenens Helte, og vilde man lære dem yderligere og intimere at kende, maatte man ty til de skraa Brædder. Hvad der saaledes maaske er taget med den ene Haand er givet med den anden, de levende Billeder har i en død Tid skabt ny Interesse for al Scenekunst, hvad Teaterdirektørerne sikkert vil faa at føle.

Men paa eet specielt Punkt har Kinokunsten tilført vore Teatre et nyt og hidtil alt for upaaagtet Plus, og det er den forøgede Kendskab til, og Interesse for den internationale Scenekunst.

Det har ikke altid været nok, at vi opførte fremmede Skuespil paa vore Scener. Ofte tog Skuespillerne forkert paa dem, de blev stærkt lokaliserede eller omarbejdede og gav i Virkeligheden kun et daarligt eller maaske helt forkert Indblik i fremmed Sceneliv og den Nations Kultur, som burde have talt igennem dem.

Gæstespil af Truper, der taler deres eget Modersmaal, har været sjældne her i Landet, og som Regel er den Slags gaaet ret upaaagtet hen.

Det fremmede Tungemaal holdt de fleste borte, og vore Gæster maatte rejse hjem med slunkne Kasser, uden egentlig at have udrettet noget som helst.

Vort Publikum blev kun lidet berørt af det fremmede, vor Evne til at bedømme hjemlig Kunst var ikke vokset, ej heller havde vi faaet dybere Indblik i den fremmede.

Dette maa altid beklages, thi ingen Kunst trænger mere end den sceniske til Impulser ude fra.

Og dér er det de levende Billeder har en stor Opgave, som den allerede er godt paa Vej til at løse.

Thi Kinokunsten er først og fremmest international, og havde den ikke anden Berettigelse, var dette nok til at føre den sejrrig gennem al Modstand og Fordom.

Derved er skabt en bedre Basis for Bedømmelse, Kritiken vaagner hos Folk, der ikke før har haft den, og det er naturligvis en Misforstaaelse, at Kritiken er Teatrets Fjende.

Den gode Kritik er Kunstnerens bedste Ven, og Kinokunstens Betydning for Teatrene kan derfor ikke benægtes.

Kinokunsten har ført hele Verdens Teater, der før fortonede sig i en fjern Taage, oplyst af enkelte Stjerner, som man kendte ved Navn, ind paa Livet af os.

Vi har faaet Lejlighed til at se Talenter som Rejanne, le Bargy eller Pollaire, vi har faaet et Begreb om fransk Teaterkunst, har set fremmed Mimik og fremmed Temperament, og det bevirker ganske naturligt, at vi drager Sammenligninger med, hvad der ydes her hjemme.

Hvem tør paastaa, at dette ikke har sin store Betydning, saavel for Publikum, som for selve Scenens Børn.

Men, som jeg før har gjort opmærksom paa, man maa først blive klar over, at Kinokunst er et og Scenekunst et andet, og at den første ikke er et uægte Barn af den sidste.

Da vil man pludseligt faa Øjnene op for, hvor klogt det vil være for de to Kunstarter at arbejde Haand i Haand og hvor store Tjenester de kan yde hinanden.

Og den Tid vil komme, da der paa den nysoprettede dramatiske Lærestalt — om den ellers lever saa længe — vil blive anskaffet levende Billeder, som et selvfølgelig og ganske uundværligt Led i Undervisningen.

Den der lever faar at se, og den der ikke lukker sig til for det nye, blot fordi det er nyt, kan allerede nu drage Varsler om Fremtiden.

E.—H.—I

Filmscensur.

Tillad mig i Anledning af et Interview, som Hr. Sarauw har skrevet i Deres Blads første Nummer, at bemærke følgende:

I Udtryk, der er noget superlativiske, lader Hr. Sarauw mig meddele Oplysninger om Censuren i Sverige, som er dels ufuldstændige, dels urigtige. Interviewet foregik, paa Grund af at jeg skulde gaa, da Hr. Sarauw besøgte mig, i en saa flyvende Fart, at Misforstaaelsen er let forstaaelig. I Sverige udøves Censuren ikke af en Dame, men af en hel Komité, hvilket maa forekomme en en meget upraktisk og kostbar Ordning. I denne Komité sidder ganske rigtig en Dame, som er Sjælen i den, og som i alt Fald ved sin Agitation har bidraget meget til, at den nye Ordning af Censuren gennemførtes i Rigsdagen. Samme Dame har holdt Foredrag om sine Principper ogsaa hernede, og saa vidt jeg kan skønne, tør man nok kalde disse Principper »hysteriske«, om jeg end aldrig paa Tryk vilde bruge dette Udtryk om en Dame.

I den senere Tid er Censuren i Sverige iøvrigt efter Sigende blevet rimeligere; der skal endog være Eksempler paa, at Billeder, som var forbudt, senere er blevet tilladte. Overdrivelser plejer at korrigeres selv i Tidens Løb. Alligevel tror jeg man bør ønske sig fritaget for en Ordning af Censuren i Danmark, der tager sit Forbillede fra den svenske.

Deres ærbødige

P. A. Rosenberg.

Biograftheaterkaar.

Det er blandt Publikum en almindelig udbredt Tro, at Biografteatrene tjener svimlende Penge.

De fleste ved at berette om fabelagtige Summer, som en eller anden Person skal have tjent paa et Biografteater blot paa et Par Aar.

Ganske vist kender vedkommende ikke selv denne Lykkens Yndling, men han har hørt det, og det er ganske vist.

Hver Gang en Person betaler sin 25 Øre i Billethullet, tænker han paa de mægtige Summer, der kommer ind, og ønsker sig i sit Hjærte en Biografbevilling, lige meget hvor.

Og saa er Sandheden dog den, at det meget let kunde volde ham megen Besvær og kun yderst ringe Udbytte, om han virkelig blev lyk-saliggjort med en saadan.

Det er paa Tide, at Folk bliver revet ud af den Vildfarelse, at et Biografteater er det samme som en Guldgrube. Der er Folk, der har tjent store Penge ved Fremvisning af levende Billeder, men deres Antal er yderst ringe, og deres Tid er forbi.

I Virkeligheden kæmper alle Biografteatre her i Landet, med Undtagelse af nogle faa, meget haardt for at holde det gaaende, og den, der ejer det, faar i mange Tilfælde kun knap og nap sit daglige Slid betalt.

»Men tænk dog, hvad der tages ind,« siger Publikum, — og det er maaske rigtigt nok, — for nogles Vedkommende, — men tænk ogsaa engang paa, hvad der gives ud.

Et første Klasses Biografteater i København, der ikke vil bringe Stykker, der først har været oppe andre Steder i Byen, men altid selv være Nummer ét, betaler i aarlig Filmsleje 20—30,000 Kroner, i en middelstor Provinsby løber Filmslejen op til ca. 6,000 Kroner, og dertil kommer adskillige andre Summer af betydelig Størrelse.

Værst er det næsten med Huslejen. Den er i de sidste Aar vokset enormt, og har en Husejer været saa heldig at faa et Biografteater i sin Ejendom, betragter han det, som om han har arvet et Fideikommis, der skal pines det mest mulige ud af.

Ofte er det svært for Teatret at flytte, da Bevillingen som Regel er knyttet til netop den Ejendom, og Værtens stadigt opskruede Fordringer bliver derfor honorerede.

Et Biografteater betaler næsten altid mere end det dobbelte af, hvad Ejeren vilde kunne faa for Lokalet, hvis det blev lejet ud til Butik, saaledes at der paa Strøget betales fra 30 til 40,000 Kr. om Aaret.

Naar Huslejen og Filmen er betalt, er der endnu adskillige store Udgiftposter tilbage.

Den Elektricitet, der medgaar, koster et af de før omtalte store Teatre 10,000 Kroner om Aaret, og i en Provinsby er Beløbet ca. det halve. Desuden er der Udgifter til Varmen, der bestandigt lukkes ud og endelig til Rengøring, der er en langt større Post, end de fleste tror.

Et Strøgteater bruger aarligt mindst 2,000 Kroner til Rengøring og somme Tider det tredje Tusind med.

Til alt dette kommer, saa Udgifterne til daglig Drift, alt ialt en ganske antagelig Sum.

Nej, det at have et Biografteater er ikke altid saa straalende. For de aller fleste af Landets Biografer gælder det, at de med Fordel kan byttes væk mod en Spækhøkerbutik i god Gang, og i mange Provinsbyer vilde Spækhøkeren betakke sig.

Der er Steder, hvor Ejeren selv staar og drejer Filmen, hans Kone sælger Billetter, hans Datter spiller Klaver til Billederne og Sønnen optræder som Kontrollør, og uden dette kunde Teatret aldeles ikke gaa.

Det bliver alt ialt kun til en daarlig Dag-løn for meget Slid — og saa oven i Købet Mistanken om, at der stikkes store Summer til Side.

Naar der blandt Folk har dannet sig en eller anden Mening, plejer den at sidde for-bavsende fast, selv om den er aldeles ugrundet, og der kan fremføres gode Beviser paa det modsatte.

Maatte Troen paa de svimlende Rigdomme Biografteatrene tjener snart gaa over i Sagaen, den har — desværre — kun en meget spinkel Rod i Virkeligheden.

Man gaar i Fare

Berlin i Oktober.

Man gaar i Fare, hvor man gaar. Man kan faa en Tagsten i Hovedet, blive væltet af en Bisse eller komme med paa en Film, og saa kan endda det sidste blive værre end det første.

Her i Berlin var der en Vekselerer, hvis Forretning ikke gik saa godt som man i al Almindelighed antog.

For at redde sig traadte han i Forbindelse med et Firma, som man ellers i hans Stilling ikke bør træde i Forbindelse med, og havde nogen paastaet, at han nogen Sinde havde sat sine Ben i dette Firmas Hus, vilde han paa det bestemteste have tilbagevist en saadan Beskyldning og lagt Sag an imod den formastelige Bagvasker.

Saadan vilde han have gjort, men det hele kom anderledes og han kom til at kræve Erstatning ganske andre Steder.

Der filmes ogsaa her i Berlin — der filmes endda meget i Berlin — og der er intet taabeligt Forbud mod at gøre det paa Byens Gader.

Et Kompagni var netop i Færd med at optage et større Drama, og en af Scenerne skulde foregaa i en Gade.

Uheldigvis valgte man netop den Gade, hvori det berygtede Firma laa — og saa sker Katastrofen —

Medens der filmes kommer Grosserereren med den store Forretning, der er mindre end antaget, kørende i sin Vogn, han springer hastigt ud og iler op i Huset — og kommer med paa Billedet.

— Stor Genkendelsesscene Byen over — stor Skandale — stor Fallit og et enormt Erstatningskrav mod Filmskompagniet.

Det hele lyder som en snildt opfundet Historie til et Maanedsmagasin, men er dog den skære Sandhed. Sagen er kommen for Retten her og alle der optager levende Billeder venter i største Spænding paa Dommen.

I den tyske Lov staar der nemlig, at ingen har Lov til offentligt at fremvise Billeder af Personer uden først at have indhentet deres Tilladelse. Det er den Bestemmelse, Vekseleren paaberaaber sig, og giver Retten ham Medhold vil det ud over dette specielle Tilfælde have meget vidtrækkende Følger for alle Filmskompagnier i Almindelighed.

Enhver Mælkedreng, der er kommen med paa en Film, kan jo nemlig derefter kræve Erstatning for Fremvisningen af sin dyrebare Person, og Følgen vil blive en Uendelighed af Søgmaal mod alle Filmfirmaer, der tager Billeder paa Gaden.

I herværende juridiske Kredse tvivler man dog stærkt paa, at Retten vil give Vekselereren Medhold, men være sikker kan man naturligvis ikke.

Dommen falder først om et Par Maaneder.

Peiter.

FILMENS MÆND.

Direktør Hjalmar Davidsen.

Direktør Hjalmar Davidsen, der driver Kosmorama, er en Mand, der har indlagt sig stor Fortjeneste af den danske Filmsindustri.

Det var nemlig ham, der i sin Tid fandt Peter Urban Gad og Asta Nielsen.

Kinoens Duse var da engageret ved Det ny Teater og var ikke overbebyrdet med Roller.

Peter Urban havde heller ikke fundet sit Felt endnu, men havde skrevet »Afgrunden«.

Med den gik han til Hjalmar Davidsen, og han lod den opføre.

Det blev en mægtig Succes for alle Parter. Hvad Peter Urban og Asta Nielsen fik ud af det, véd vi alle, og hvad Direktør Davidsen fik, naa ja, det véd nogle Stykker. Og naar han styrer sin Automobil ned gennem Strøget, kan det jo let ske, at endnu et Par Stykker faar en Anelse.

Danske Films.

Tiden er for Specialiteter.

Dansk Smør og Randers Handsker har hidtil gjort vort lille Lands Navn stort i det fremmede, men i de sidste Aar er den danske Film kommen til.

Det var ganske vist ikke os, der fandt paa de levende Billeder, det var heller ikke her i Landet, den første Optagelsesfabrik blev stiftet, men det var os, der tog Filmen i Kunstens Tjeneste.

Da *Lehmann*, den første der opnaaede Verdensberømmelse ved Kinomatografien, var gaaet ud af Spillet, varede det ikke længe, før den »fald paa Enden Komedie«, han repræsenterede, gik samme Vej, og der kom et Øjeblik, hvor den nye Kunsts Folk stod raadville, indtil Vejen blev vist her fra det lille Danmark.

Thi med »Afgrunden« skrevet af Urban Gad og spillet af Asta Nielsen, begyndte i Virkeligheden et helt nyt Afsnit af Kinokunstens Historie, og takket være den og dens Efterfølgere har Danmark skaffet sig et Navn paa Verdensmarkedet.

Den danske Filmsfabrikation har allerede nu antaget en Størrelse, som sikkert kun de færreste aner.

Det er mægtige Summer, der aarligt kommer til Landet ad den Vej, og uhyre mange Mennesker finder deres Brød i Filmens Tjeneste.

Naturligvis havde man opført Dramaer før, og man havde ogsaa faaet store Skuespillere til at optræde, men her skabtes for første Gang en Helhed, alt var kunstnerisk gennemført, og det blev Skuespillere, der udførte selv de mindste Roller.

Og Filmen opnaaede en mægtig Succes Verden over, og andre fulgte efter og blev opført i London, Berlin og Paris, alle Vegne gik danske Films under mægtig Tilstømning.

Den Gang skabtes de danske Films Berømmelse, og den har holdt sig siden.

Og har man, efter først at have set en Række udenlandske Dramaer, set en Film som for Eksempel »Generalens Døtre«, som Paladsteatret havde paa sit Aabningsprogram, maa man ind-

rømme, at en Film som denne har en egen Karakter og Ynde, og at denne Ynde er dansk.

Lad den være optaget i Tyskland, med mange tyske Skuespillere udenom vor Landsmandinde, der er dog noget ægte danskt over den, i Omgivelsernes fine Valg, i Scenen i Baaden, i Skovscenerne og Forlovelsesdeklarationen.

Der er i og for sig ikke noget særligt mærkeligt i denne Film, men Udlændingene vilde blot have lavet den anderledes, Naturomgivelserne var bleven andre, større, voldsommere, maaske mere effektfulde, men de vilde have savnet den fine Charme, som Danmarks Natur er saa rig paa, og som vi danske har indsuget fra Naturen.

En Film som »Generalens Døtre« vil gaa Verden over, og overalt vil man forsøge at efterligne den, men det der frembringes vil dog blive noget andet, den danske Film er noget for sig, og alle, der har med vor Filmsfabrikation at gøre, bør hjælpe til, at det derved vundne Forspring bevares og gøres endnu længere.

H. M—n.

Medens der filmes —

Lillian debuterer.

Lillian er 4 Aar. Hun har det vidunderligste gule Haar og den sødeste lille opadstræbende Næse, som hun i Dagens Anledning sætter end mere i Sky.

Lillian skal debutere som Filmøse, i hvad ved hun ikke, men det er en meget svær Rolle, hvori hun baade skal være 3 Aar og 14 Aar for endelig at blive ulykkelig gift med en Artilleriløjtnant.

Henne paa en Bænk sidder »Lillian som 14 Aar« og venter paa, at Tiden skal gaa, men hun har slet ingen Interesse nu, nu er det Lillian selv, der skal spille.

Paa et Skab staar 6 Kager paa et Fad. De staar meget højt og er først til bag efter.

I Atelieret er opstillet en pragtfuld Dekoration.

Den forestiller en Hall i et fornemt Hus — Lillian skal være bedre Folks Barn — og er udstyret yderst elegant.

Over en Kamin staar en Gibsfigur, der har Hul i Ryggen, men det kommer ikke med paa Billedet, og to mægtige Kandelabre, der er laant hos en Antikvitethandler, der skal have dem igen Klokken 4.

Midt paa Scenen fører en bred Trappe op til Værelserne, og Trappen ender oppe i Luft, hvor man maa holde sig godt fast for ikke at falde ned, og ikke at række Benene fra sig, for saa kommer de med paa Billedet.

Lillian kender det alt sammen, men er slet ikke stolt.

I Stykket er Reenberg Far til Lillian, og hvordan det er med ham og hendes Mor, er ikke godt at sige.

Moderen staar gemt bag et grønt Gardin og ser meget stram ud, da hun kommer frem.

Men Lillian har en sød Bonne i Fru Psilander, og hende kan Lillians Mor ikke rigtig lide.

Mærkeligt nok, hun er da saa sød — det synes Far Reenberg da ogsaa.

Saa klapper Instruktøren i Hænderne, nu skal det hele om igen, før Billedet tages.

Mor forsvinder bag Gardinet og Far og Lillian med Bonnen bag en Dør.

»Kom saa,« lyder det, og saa kommer de.

Lillian løber op ad Trappen og skal kalde paa Mor.

»Kald paa Mor« — raaber Instruktøren.

»Men det kan man jo ikke høre,« indvender Lillian.

»Nej, men man skal kunne se det — om igen.«

Lillian ned ad Trappen og op igen — »Mama!«

»Storartet — saa ned igen.«

Lillian løber ned og opfanges af Far, der kæler for hende og tager hende paa Armen og bærer hende hen til Tebordet, hvor den søde Bonne staar.

Her kommer Lillians store Scene, der gør, at hun slet ikke kan undværes, og viser, at Stykket rimeligvis er skrevet ene for hende.

Hun tager om Fars Hoved og om Bonnens

Hoved og trykker dem sammen — og saa kommer Mor farende fra Gardinet.

Her er Lillians Mission endt, Resten maa Far klare alene med Mor, saa godt han kan.

Lillian sendes straks i Seng og føres op ad Trappen af den søde Bonne.

Helt op paa Trappens øverste Trin skal de, og der skal de blive siddende.

Det ser livsfarligt ud, og det kriller i Maven, men der er en herlig Udsigt til Kagerne.

Saa taler Far og Mor med hinanden, og Mor skal ingen Te have, og der er dog rigtig Te paa Potten.

Mor siger en hel Masse, og imedens kommer Far 12 Stykker Sukker i Koppen, saa gaar Mor, og Far ser efter hende og skal saa heller ikke have Te, men det kan jo være paa Grund af Sukkeret.

Det er, hvad Lillian er med i, og det er som sagt det vigtigste af hele Filmen.

Ak, endnu er det ikke Kagerne Tid, nu skal det først gaa løs for Alvor.

Optagelsesapparatet sættes lige foran Tebordet, Mor gaar atter bag Gardinet, Instruktøren klapper i Hænderne.

Fotografen drejer paa Apparatet — ind kommer Far, Lillian og Bonne — op ad Trappen — »Mama« — ned igen — Hovederne sammen — Mor fra Gardinet — straks i Seng — op under Loftet — Mor ingen Te — Far rigeligt med Sukker — Mor op til sit Gardin — Far heller ingen Te — færdig!!

Her suser Lillian ned af Trappen, thi nu er det Kagetid.

4 fede Flødeboller forsvinder om end ikke sporløst saa dog hastigt, og Lillian som 14 Aar ser misundeligt til.

Lidt efter splittes Lillians Barndomshjem.

Trappen og Gardinet gaar i Magasinerne, Kandelabrene til Antikvitethandleren, og der bliver ikke andet igen end et sødt Minde om 6 Kager — og saa denne lille Artikel.

— nemo —

Vore Filmsprimadonnaer.

Teaterbetragtninger.

Svensk Komædie paa det kongelige og fransk Komædie paa Frederiksberg og Ibsens Aand over Vandene.

Svenskerne er ikke Dramatikere.

De havde Strindberg, og de har faaet Algot Sandberg, Sverigs Palle Rosenkrants, men Kunstformen ligger dem fjernt. »Højt Spil« af Ernst Didring, som naaede frem paa vor Nationalscene, viser det.

Det er til Tider godt i Replikken, helt Ibsensk rapt falder de velformede Svar og spidser Situationen til, men hver Gang det er lykkedes Forfatteren at stramme sammen til en stærk om end noget imaginær Knude à la den store Nordmand, kommer Hr. Didring, om jeg saa maa sige, selv ind paa Scenen og ødelægger det hele. Han spoler sin egen Virkning ved altid at have en fjollet og snakkesalig Person staaende i Kulisserne som han sender ind paa de forkerte Steder. Sidste Akt er det ganske umuligt at følge med i,

Ibsen vilde have strøget den og ladet Stykket slutte med den store Uvished i 2den Akt.

Da Hr. Didring ved Stykkets Slutning giver sig til at spille paa Valdhorn bag Scenen, er man saaledes ikke i Tvivl om, at det er ham der tuder, men ganske vist — det kommer som en Befrielse.

Ibsen kan man altsaa ikke skrive i Sverig, men kan Franskmanden da spille ham?

Ærligt talt, — al Ærbødighed for den Nidkærlighed, der driver Lugué-Poë her op med sin nye Diva — det kan de ikke.

Da de fik fat i Rostands »les romanesques« saa vi, at de kunde spille fransk Komædie, og hvorfor gjorde de egentlig ikke det hele Tiden.

Hvad er det for en underlig Lyst at ville fremføre Einar Løvborg i hans egne Lande, naar man har Rod i en fremmed Kultur og et Sprog, der end ikke kan stave hans Navn?

Hvorfor ikke spille fransk Komædie for os, vise os, hvad vi ikke kan.

For spille Ibsen kan vi selv.

Jo mere man ser af fremmed Scenekunst i Paris og Berlin, des mere faar man Øjnene op for hvor god Komædie, der egentlig spilles herhjemme.

Teater français har ingen Olaf, ingen Mantzius og ingen Johannes. Karakteristisk nok har de 5 Jerndorfer, fine Skuespillere gennemsyret af Kultur og Tradition — og saa naturligvis Skuespillerinderne, der virkelig er Skuespillerinder.

I »Højt Spil« fik vore Lov til at spille Ibsen, og det kan de — de kan i det hele taget meget.

Det var maaske en Idé at sende dem til Paris og lade dem spille ham der, skønt Ibsen blev aldrig Profet i Frankrig, hvormeget Lugué-Poë end paastaar det.

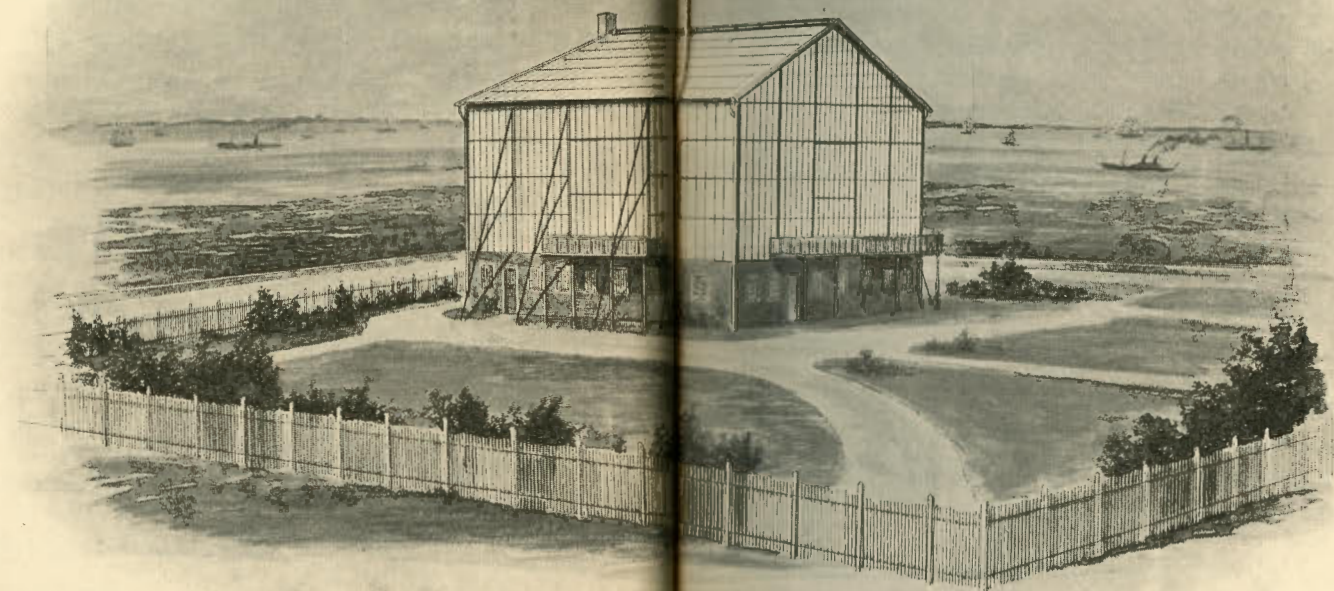
Franskmændene rejste herfra til Stockholm med tom Kasse, og »Højt Spil« lever næppe længe.

Ibsen skal behandles kyndigt — og saa kommer der endda ingen Folk.

Han er bleven Nutiden for fundamental, der staar et helt 6 Etagers Problemhus oven paa hans Grundstene, og man bør lade ham hvile, hans Renæssance er endnu ikke kommen.

Jens Locher.

DANSK KINOGRAPH FILMS OPTAGELSESTEATER

STRANDPARKSEJ, HELLERUP.

A/S. KINOGRAPHEN * KØBENHAVN.

Quartier latin —.

Lille Pariserfilm.

I.

Det er Foraar i Luxembourghaven — det tit besungne parisiske Foraar.

Kastanietræerne er sprunget ud og i Medici-fontænen ligger de fede Guldfisk, døde og dorske i Vandskorpen og gispe.

Saa kommer *Misette*.

Hun er Pariserinde lige fra de store Øjne til de smaa Lakske og de gennembrudte Silkestrømper, der stikker i dem.

Hun venter aabenbart paa nogen, og i hendes lille Ansigt kommer et fortrædeligt Udtryk, hun spidser foragteligt sin røde Mund, spejder til begge Sider af Gangstien og ser sig i et lille Lommespejl.

Skildvagten, der staar paa Post foran Slottet, har hele Tiden fulgt hende med Øjnene og slaar nu et Slag ad Fontænen til, og idet han passerer hende, blinker han med det ene Øje, og *Misette* blinker igen, hvad de 100 Procent af de smaa Pariserinder vilde have gjort i hendes Sted.

Soldaten er ganske køn og dertil i Uniform, og saa er *han* der jo ikke.

Han kommer imidlertid stadigt ikke, og da Skildvagten passerer paa Tilbagevejen, blinker han stærkere end før og skuldrer sit Gevær, hvilket bestemt ikke staar i Reglementet.

Saa faar *Misette* Øje paa den længe ventede nede i Alléen, og straks paatager hun sig en fornærmet Mine.

Han er 24 Aar, Student og sorthaaret, hvilket altsammen taler til hans Fordel, og *Misette* har set ham første Gang i Gaar i »Concert rouge«.

Saa siger *han*: »Goddag, *Misette*.«

Og *Misette*, der ikke husker, naar de blev dus, men for Resten har en daarlig Hukommelse, siger: »Goddag, *Jean*!«

Og lidt efter sætter de sig paa en Bænk ved Bassinet og *Misette* giver sig til at smide Smaasten paa Guldfiskene, hvilket aldeles ikke generer de dorske Dyr.

Jean giver sig ogsaa til at kaste Sten paa Fiskene, og da han træffer den aller fedeste, der er saa gammel, at Forgylningen næsten er gaaet af den, ler *Misette* med en henrivende klokkeklar Latter, og straks er al Fornærmelse over Ventetiden borte, og hun siger:

»Det var dejligt, du kom, *Jean*,« og saa putter hun sig ind til ham, men det er nu ogsaa lidt køligt i Vejret — trods Foraaret.

Jean lægger til Gengæld Armen om hendes Liv, og da Skildvagten netop vender Ryggen til, kysser han hende midt paa Munden.

Den fede Guldfisk slaar et forarget Slag med Halen, men ingen af dem ser det, de er allerede i Færd med at lægge Planer for Fremtiden.

Han, der studerer Jura, har 200 Francs om Maaneden, og *Misette* laver kunstige Blomster til et Hattemagasin og er en yderst sparsommelig Pige, der kan lave alt muligt af ingen Ting, og selv har syet sin nydelige Kysehat af et gammelt Fløjelsliv, hun havde.

Jean beundrer Hatten og ser atter Lejlighed til at kysse hende, denne Gang bag Øret. Soldaten, der denne Gang har set det, rasler truende med Sablen, men det afficerer dem ikke, *han* siger en hel Masse og *han* lukker Øjnene og lytter henrykt til og spørger pludse-

ligt om, hvem der stopper hans Strømper. *Jean* erklærer at det har været overdraget en vis Madame *Audoux* mod en Godtgørelse af 3 Sous pr. Par, og *Misette* klapper henrykt i Hænderne. — Tænk, hvad de herefter kan spare.

Jean indser, at det er en mægtig Fordel, og kysser *Misette* endnu en Gang, hvorefter den fede Guldfisk lader sig synke ned paa Bunden af Bassinet og Soldaten lukker sig inde i sit Skilderhus, saa kun Bajonnetten rager frem, skarp og truende.

Ved fælles Hjælp har de to paa Bænken imidlertid fundet adskillige andre Poster, der for Fremtiden kan udgaa, og tilslut er de ganske klar over, at der mageligt maa kunde lægges op af de 200 Francs; og saa vil de til Sommer en lille Tur til *Auvergne*, hvor *Misette* er fra, og hvor hun husker en stor Skov med en lille Sø, som er noget af det skønneste, hun ved. Saa siger de slet ikke noget til hinanden i lang Tid, men sidder bare og ser paa hinanden, hvilket forvolder dem begge usigelig Fryd. Lidt efter rejser de sig og han byder hende sin Arm, og de gaa bort leende og smilende.

Da den fede Guldfisk, der fra sit Dyb, dunkelt har anet Parret, atter har aset sig op paa Overfladen, sidder der allerede et nyt Par paa Bænken, og den gaar atter forarget til Bunds.

Den er nemlig Pebersvend.

II.

Det er atter Foraar i Luxembourghaven.

Den fede Guldfisk, der stadigt er at finde i Medicifontænen, er i Tidens Løb blevet saa graa, at man godt kunde antage den for en Sølvfisk, om ikke nogle rustrøde Pletter her og der havde røbet den gode Familie.

Jean og *Misette* kommer langsomt hen mod den fredelige Krog. De taler ikke til hinanden, og *Misette* ser ned for sig.

Saa sætter de sig tungt paa den gamle Bænk, og *Jean* giver sig til at ridse Figurer i Gruset med sin Stok.

Ingen af dem siger noget, men i *Misettes* Øjenvipper sidder der to Taarer, der lidt efter falder og efterfølges af to andre. *Jean* ser det nok, men tegner stadigt videre i Gruset og ser iøvrigt heller ikke glad ud.

Endelig siger *Misette*: »Naar rejser du saa?« *Jean* standser langsomt sit Arbejde og svarer: »I Aften!«

Saa tager han atter fat, hvor han slap, og *Misettes* Øjenvipper løber atter over.

Den fede Guldfisk har imidlertid nærmet sig Parret saa meget, som Bassinet tillader, og ser til med aaben Mund, hvilket dog ikke maa opfattes som Tegn paa Forundring, men langt snarere kan udtydes som et stumt — hvad sagde jeg.

Og den gamle Historie fra Quartier latin har i Virkeligheden ogsaa bare gentaget sig.

Jean har faaet sin Eksamen og skal nu tiltræde en Plads i sin Fødeby. Han og *Misette* maa altsaa skilles, og derfor løber lille *Misettes* sorte Øjenvipper betænkeligt over, og *Jean* ridser som en rasende i Gruset.

Langt om længe siger *Misette* stille og forgrædt:

»Saa ses vi aldrig mere. Du bliver en stor Mand — og du gifter dig og faar smaa søde Børn — og bliver dekoreret.«

Og *Jean* ved ikke andet at svare end:

»Stakkels *Misette*, stakkels lille *Misette*.«

Saa sidder de længe igen, til *Misette* pludseligt rejser sig og siger:

»Ja, saa Farvel, *Jean* — Farvel og Tak.«

Jean har ogsaa rejst sig og trykker hendes Haand, og de ser paa hinanden, og begges Øjne staar fulde af Taarer.

Jean vil sige noget, men *Misette* forhindrer det. Hun ser endnu engang paa ham og hendes Taarer flyder nu i en stærk Strøm, som hun intet Forsøg gør paa at standse, saa vender hun ham Ryggen og gaar langsomt hen mod Havens Udgang, medens *Jean* lige saa langsomt gaar den modsatte Vej.

Ved Murgers Statue standser hun og vil vende sig om, men hendes Hjerte er for fuldt, hun vil ikke se ham mere, hun vil dø, saa stor en Sorg kan man ikke overleve, naar man er 18 Aar.

Lidt efter, da den fede Guldfisk endelig saa smaat er ved at lukke Munden, kommer hun imidlertid hastigt tilbage og giver sig til at lede efter noget paa Bænken, hvor de har siddet.

Hun har glemt sin Pompadourtaske . . .

III.

Det er endnu en Gang Foraar i Luxembourghaven og det er Søndag.

Misette er atter ude at sole sig, men hvem kan kende hende?

Nu hedder hun »Madame Lemaire« og er gift med Hørkræmmeren, i hvis Forretning i »rue de la Harpe« hun er at finde ved Kassen, hvor Aarene har gjort hende svær og lidt doven, og hun hvæser lidt, naar hun gaar.

I Dag har hun Lemaire med og de to Døtre paa 12 og 13 Aar, der viser et Par fikse Smalben under de korte Kjoler.

De standser naturligvis ved Fontænen, og de to Smaapiger klapper i Hænderne ved Synet af den fede Guldfisk og begynder at smide Smaasten efter den, men Moderen taler dem strengt til Rette og kommanderer dem videre, medens Fatter Lemaire, der er mindst lige saa velnæret som sin Ægtehalvdel og lider stærkt af Aandenød, skæver til Bænken uden dog at vove at fremkomme med nogen Hentydning i den Retning.

Idet Familien atter sætter sig i Bevægelse og de tre andre er kommet et Par Skridt forud, vender Madame Lemaire sig hurtigt om mod Fontænen og kaster et stort Stykke Franskbrød, som hun i al Hemmelighed har haft med i Lommen, ud til den fede Guldfisk, der langsomt roer sig hen imod det og tager et lille Nap.

Lidt efter hører hele Familien paa Militærmusiken.

Jean de France.

Musik og levende Billeder.

Min daglige Virksomhed medfører, at jeg i de sidste Aar har overværet i alle Tilfælde Størsteparten af de mere fremragende Film-Teatres Forestillinger.

Meget ondt har jeg i den Anledning døjet, men paa den anden Side skal det ogsaa indrømmes, at jeg ofte — heldigvis meget ofte endda — har kunnet glæde mig over en god Idé i en virkelig fremragende Udførelse.

Publikum er jo imidlertid efterhaanden bleven saa forvænt og stiller saa store Fordringer, at det sikkert allerede nu er meget vanskeligt for de Her-

rer Film-Forfattere at honorere disse Krav, der næsten naar til Skyerne i Form af Ønsker om nye Pirringmidler, nye overraskende Situationer o. l.

Jeg skynder mig at tilføje, at jeg ikke selv er nogen skuffet Film-Forfatter.

Fintmærkende, som Direktørerne er, har de troligt gjort sig Anstrængelser for at imødekomme disse Ønsker. Kun paa et enkelt Punkt staar Film-Teatrene den Dag idag paa det samme, jeg kan godt sige, primitive Standpunkt, som da det første Teater for levende Billeder aabnedes for en Aarrække siden.

Det er med Hensyn til *Musiken*. Jeg maa paa indskyde en Bemærkning om mig selv, og det er, at jeg heller ikke hører til den Kategori, der med en saa smagfuld Betegnelse kaldes for »Musik-Idioterne«. Men som et Menneske med almindelig musikalsk Dannelse maa jeg have Lov at udtale, at det undertiden er rent ud sagt gyseligt, hvad der bydes Publikum i Form af Musikledsagelse til Forestillingerne.

Jeg har paa Æresord hørt Valsen af »Den glade Enke« spillet med Bævretoner til en gribende Døds-scene paa et Hospital. Det er ganske vist et særlig ondartet Eksempel, men jeg kan forsikre Dem, Hr. Redaktør, at der bydes rædselsfulde Ting paa dette Omraade.

Jeg véd ikke, om Teaterejerne aner, hvor umaa-delig meget en virkelig forstaaende Musikledsagelse betyder naturligvis i Særdelshed under Opførelsen af Dramaer eller i det hele taget alvorlige Stykker. Men givet er det, at en stor Del af det bedre Publikum føler sig i høj Grad irriteret over Klaver-kunstnerens Præstationer.

Plakaten om, at »man bedes ikke skyde paa Pianisten« vilde sikkert være nødvendig, hvis man kunde se den spillende; nu sidder Vedkommende jo til alt Held skjult bag et skærmende Forhæng.

De Herrer Film-Direktører bør altsaa ikke vælge deres »Orkester« uden andet Hensyn end det, at Pianisten kan tærse godt i Tangenterne.

Ansæt — om ikke andet — saa en Slags musikalsk Tillidsmand, der ved Prøveforevisningen kan udvalge et passende Repertoire, hvis Pianisten ikke selv har Sans nok til at skønne — og det skyldes der Bevis for endnu.

Her er virkelig en Anledning til at reformere, og Direktørerne vil utvivlsomt faa det at mærke gennem Publikums Tilstømning, hvis der leveres virkelig god Musik til Billederne.

Konkurrencen er jo efterhaanden bleven meget skarp, men den Sag, jeg her har omtalt, er afgjort et Punkt, hvor der kan vindes et Skridt frem foran Konkurrenterne.

Jeg forbliver, Hr. Redaktør,

Deres ærbødige
musikalske Film-Anmelder.

Min Filmsidé.

Mange filmer; men alle skriver Film!

Kommer jeg om Morgen Kl. 12 hos min Barber, maa jeg som Regel vente et Kvarter, før Sven-den faar Tid til at sæbe mig ind med sine blækkede Fingre, — han skriver nemlig Film!

Aflægger jeg Kl. 3 Visit hos Etatsraadinden, maa jeg vente en halv Time i Salonen, — Etatsraadinden er i Kabinettet, midt i et spændende Filmsdrama!

Saaledes møder jeg Filmsforfattere overalt paa min Vej, — det er moderne — jeg er altid med paa Moden! — altsaa maa jeg skrive Film!

Men Ideen —?

Jeg tænker Nætter — jeg tænker Dage — og pludselig en Nat, da jeg sover de Retfærdiges Søvn, — et Spjæt — og Ideen er der!

En glimrende Idé — original, spændende, fuld af nedrig Ondskab og hjertens Godhed, flammende Kærlighed og drivende Sentimentalitet — den bedste Idé, der nogen Sinde er undfanget til et Filmsdrama!

I Pytjamos, med bare Fødder i Tøflerne, rabler jeg Filmbilleder af mig, medens jeg sveder af Anstrengelse, ryster af Spænding, og er kold ned ad Ryggen af Betagelse!

Næste Morgen ligger der to tæt overkradsede Folioark paa mit Skrivebord — det er min Film!

Paa Kinobiokosmofotografens Kontor maa jeg vente to og en halv Time mellem Tjenestepiger, Bydreng og Pleureusedamer, der alle har Manuskripter i Hænderne, før jeg faar Foretræde hos den mægtige Filmsdirektør.

Jeg vilde gerne læse mit Stykke for ham? — Hans Tid tillod det desværre ikke; men jeg kunde lade det ligge, saa skulde jeg faa Svar i Løbet af otte Dage.

Otte Dage blev til fjorten! Stadig gaar jeg i spændt Forventning, og har allerede købt adskillige moderne Ting for de 500 Kroner, jeg sikkert venter at faa i Honorar.

Dagen bliver til Maaneder — og trods flere høflige Henvendelser, stadig intet Svar.

Endelig! — nøjagtig 4 Maaneder efter Indleveringen, modtog jeg et Brev med Firmaets Stempel.

»Beklager meget — god Idé — udmærket skrevet —; men o. s. v.« Filmen retur!

Paa selve Manuskriptet stod skrevet med Blyant, »Haabløst — blødt!« og et stort Nej! samt Direktørens Underskrift.

Hvor Kontordamer dog kan være glemsomme — men de skriver vel ogsaa Film!

— — —
Og Filmen sendes ud og Filmen kommer igen, og mere og mere fedtet og forpjusket bliver den for

hver Gang. Der falder nemlig ikke en Film til Jorden uden enhver Filmsdirektør ved det! Endelig — da der ikke er ret meget tilbage af den — bliver der budt mig 10 Kroner for den, mod at jeg underskriver en Kontrakt, hvori jeg forpligter mig til at betale en Bøde stor 10,000 Kr. — titusinde Kroner — saafremt Filmen ikke er mit eget originale Arbejde, eller jeg har ladet nogen anden læse Manuskriptet. Jeg tillader mig at spørge om de ikke ved en Fejltagelse har ombyttet Tallene? — Nej! — jeg 10 Kr. — Firmaet 10,000 Kr.

Manuskriptet i Lommen — Farvel!

— — —
Moden kræver nye Ofre! — Jeg glemmer Filmen, til jeg en Dag pludselig staar Ansigt til Ansigt med den, ved en Premiere i Kinobiokosmofotogramama.

»Min Idé — mine Tricks — gement Tyveri!

Langt, groft Brev til Direktøren!

Næste Dag modtager jeg en lille Pakke med Brev fra Direktøren.

»Højstærede!

»Foruden Dem mener 8 andre Forfattere at eje Forfatterretten til den Film, jeg p. t. lader opføre i mit Teater. — Vær saa elskværdig at læse medfølgende lille Fortælling af Conan Doyle!

Forøvrigt er omtalte Film optaget i Amerika med amerikanske Skuespillere! — med særdeles o. s. v.«

— — —
Og ved Gud! Conan Doyle havde skrevet en Fortælling over min Films-Idé.
H. C.

Den første Kino-Udstilling.

Den første internationale Kinoudstilling er i disse Dage bleven aabnet i Wien.

Udstillingen, der er den første i sin Slags, men sikkert vil blive fulgt af andre, blev aabnet ved en Række Taler af forskellige Autoriteter, der hilste den nye Industri velkommen.

Derefter besaa man selve Udstillingen, der omtrent ligelig er delt mellem det smukke og det nyttige.

For Fagmænd er der meget af Interesse, ikke mindst en stor Samling af Kinoapparater lige fra de første Haanddrevne, hvoriblandt man særligt lagde Mærke til de 3 ældste eksisterende Apparater, udstillet af Kinooperatørernes Fagforening og et af Herrerne Blæser og Papst udstillet Apparat fra Aaret 1893.